

ת"פ 25323/11/21 - מדינת ישראל - משרד הכלכלה התעשייה נגד חברת ש.א.ש צפון ועמקים, מנחם (שמואל) בר

בית הדין האזורי לעבודה נצרת
ת"פ 25323-11-21 מדינת ישראל נ' חברת ש.א.ש
צפון ועמקים 512019779 ואח'

לפני:

מדינת ישראל - משרד הכלכלה התעשייה
ע"י ב"כ: עו"ד מאשה שניאור

המאשימה

חברת ש.א.ש צפון ועמקים
2. מנחם (שמואל) בר
ע"י ב"כ: עו"ד דלית כסלו-ספקטור

הנאשמים

כב' השופטת רויטל טרנר

גזר דין

1. נאשמת 1 היא חברה העוסקת במתן שירותי שמירה (להלן: **הנאשמת**). נאשם 2 בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום ניהל את הנאשמת (להלן: **הנאשם**).
2. לפי עובדות כתב האישום, מחודש 1/2018 ועד חודש 1/2019 הנאשמת ניכתה משכרם של 39 מעובדיה סכומי כסף שנועדו לקופות הפנסיה (מנורה מבטחים חברה לביטוח ופסגות קופת גמל ופנסיה) (להלן: **חברות הביטוח**), ולא העבירה את הכספים במועד, כלומר תוך 30 ימים מהיום שבו רואים את השכר שממנו נוכו הכספים כמולן.
3. בגין המעשים המתוארים יוחסו לנאשמת 431 יחידות עבירה לפי סעיפים 25א(א) ו-25ב(ג) לחוק הגנת השכר, התשי"ח-1958 (להלן: **החוק** או **חוק הגנת השכר**), ולנאשם יוחסו 431 יחידות עבירה לפי סעיפים 25א(א) ו-25ב(ג) וכן סעיפים 26(ב) ו-26(ג) לחוק בגין אחריותו כנושא משרה אצל הנאשמת.
4. ביום 01 נובמבר 2023 ניתנה הכרעת דין אשר **מרשיעה** את הנאשמים בכל העבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

טיעוני הצדדים לעונש

5. המאשימה טוענת שיש לגזור את עונשם של הנאשמים בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין,

עמוד 1

התשל"ז-1977. לטענת המאשימה, מדובר באירוע אחד הכולל מספר מעשים כמספר העובדים והעבירות שבוצעו נגדם, ויש לקבוע את הרף העליון של המתחם בגין אירוע זה לפי סכום העונש המרבי שקבוע לצד העבירה שיוחסה לנאשמים בכתב האישום; ביחס לפגיעה בערך המוגן טוענת המאשימה כי נסיבות ביצוע העבירה הן חמורות ומעשיהם של הנאשמים פגעו בביטחון הסוציאלי של העובדים וזכאותם לרצף ביטוחי, שכן שעה שהנאשמים לא העבירו את הכספים ליידעם בזמן, הם שלחו את ידם לכיסם של העובדים ונטלו סיכון לא סביר לקרות אירוע ביטוחי. עוד טוענת המאשימה שלא בכדי בחר המחוקק לקבוע קנס כספי גבוה שכן מדובר בעבירה חמורה. כמו-כן נטען כי מדובר בעבירות כלכליות אשר ביצוען הניב לנאשמים רווח כלכלי ולכן יש ליצור הרתעה כלכלית משמעותית בהטלת קנסות גבוהים, כך שעבריינות זו תהפוך להיות בלתי משתלמת. באשר למתחם העונש ההולם, טוענת המאשימה שיש להעמידו בין 500,000 ₪ לבין 1,130,000 ₪, ולמקם את עונשם של הנאשמים ברף הנמוך של המתחם: להשית על הנאשמת קנס בשווי 565,000 ₪ ועל הנאשם קנס בשווי 282,500 ₪, והתחייבות עתידית להימנע מביצוע העבירות בעתיד. בנוסף ביקשה המאשימה להטיל על הנאשמים ימי מאסר חלף אי תשלום הקנסות.

6. מנגד, טוענים הנאשמים כי חומרת העבירות שביצעו הן ברף התחתון שכן מדובר בהפקדה שבוצעה באמצעות המחאות דחויות, כך שלכל היותר מדובר באיחור של חודשיים בהפקדה ולא בעבירה בה נוכו הכספים מהעובדים ולא הועברו כלל ליעדם, כך שהעובדים לא נפגעו ולא היה סיכון ממשי שיפגעו. עוד טענו הנאשמים שמדובר באירוע אחד מתמשך במשך שנה אחת המורכב ממספר מעשים של ניכוי כספים מהעובדים והעברתם ליעדם (קרן השתלמות או קרן פנסיה) באיחור על דרך שלוש המחאות דחויות, מעשים שלשיטת הנאשמים נעשו בתום לב תוך תיאום מלא עם חברות הביטוח, ללא הבנה שנפל פגם בהתנהגותם וללא רווח כלכלי. באשר לנסיבות שקשורות לביצוע העברה טוענים הנאשמים שיש לקחת בקביעת העונש את העובדה שכתב האישום הוגש לאחר 3 שנים והקשה את הוכחתו של הסדר פנימי. על כן, מבקשים הנאשמים לקבוע את מתחם הענישה בשיעור של 50% מהמתחם שנקבע לעבירה של ניכוי כספים מעובדים ואי העברתם ליעדם, שכן במקרה שלפנינו מדובר בהפקדה באיחור. בתוך המתחם, בשים לב לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - העדר עבר פלילי, משך הזמן שחלף מביצוע העבירה, מדובר בחברה שמעסיקה עשרות עובדים אשר פרנסתם תלויה בה - מבקשים הנאשמים להשית על הנאשמת קנס בשווי 10,000 ₪, ועל הנאשם 5,000 ₪ או להסתפק בהתחייבות להימנע מביצוע עבירות, שכן די בהרשעה לצרכי ענישה.

7. הנאשם בדבריו המסכמים הסביר: "אנחנו לא לקחנו כספים וכאילו השתמשנו בהם לדברים אחרים, אלא אני עובד באמת עם רשויות, עם גופים שעד היום חייבים מיליוני שקלים שלא שולמו לנו, ושירדתי מהעבודות האלה בתקופה האחרונה, דוגמת כמו עיריית צפת שחייבת לי מיליון ארבע מאות שקל, ועוד רשויות במגזר. עבדתי בבתי חולים, שלא היה תקציבים ולא קיבלנו כספים, ושילמנו משכורות. אז המצב באמת קשה מאוד, כשגופים ממשלתיים לא משלמים לנו כלום, ולהם לא קורה שום דבר, הרשויות מקבלות כסף מהמדינה, 64% עבור אבטחה, ולא מעבירות לנו. לכן קורה לנו הדברים האלה של האיחורים שקרו לנו. תודה".

דין והכרעה

8. תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) עניינו הבניית שיקול הדעת בענישה, ולפיו העיקרון המנחה לגזירת דינו של נאשם הוא עיקרון ההלימה, כפי שנקבע בע"פ 8641/12 **מוחמד**

סעד נ' מדינת ישראל, סו(2) 772: "עקרון ההלימות מביא בחשבון את חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ואת מידת אשמו של הנאשם. כלומר, יש להתחשב לא רק בסוג העבירה שבוצעה, אלא גם בנסיבות שבהן בוצעה ובמידת אשמו של הנאשם בביצועה." בהתאם לתיקון 113 יש לפעול כך: תחילה, בהתאם לסעיף 40ג לחוק העונשין, על בית הדין לקבוע האם האישומים בכתב האישום מהווים אירוע אחד כולל או מספר אירועים נפרדים; לאחר מכן, יקבע בית הדין את מתחם הענישה ההולם בהתאם להוראות סעיף 40ג(א) לתיקון 113: "בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט"; בשלב הבא, בהתאם להוראות סעיף 40ד(א) ו-(ב) יש לבדוק האם יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם לקולא משיקולי שיקום או לחומרא משיקולי הגנה על שלום הציבור; לבסוף, יקבע בית הדין את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם בהתאם להוראות סעיף 40ג(א) בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

ריבוי עבירות

9. בענייננו, העבירות אותן ביצע הנאשם מהוות אירוע אחד שמורכב ממספר מעשים, ומספר המעשים ייקבע לפי מספר העובדים כלפיהם בוצעו העבירות במכפלת מספר העבירות. בע"פ (ארצי) 12602-03-20 מדינת ישראל נ' באר הנדסה אזרחית בע"מ (מיום 10.12.2020) (להלן: עניין באר הנדסה) הוסבר כי "המונח "אירוע" אינו חופף למונח "מעשה", אלא רחב ממנו. משכך, אירוע יכול שיהא מורכב ממעשה אחד או מספר מעשים; המונח "מעשה" מגדיר את תקרת העונש המכסימלית שניתן להטיל במצבי ריבוי עבירות. המונח "אירוע" מכתוב את מספר מתחמי הענישה שיש לקבוע בתהליך גזירת הדין, כשלכל אירוע נדרשת קביעת מתחם ענישה נפרד."
10. בע"פ (ארצי) 35705-09-19 גיא ספירשטיין - מדינת ישראל (מיום 13.12.20) (להלן: עניין ספירשטיין), נקבע כי "השאלה אם בתוך אירוע אחד עסקינן במצב של ריבוי עבירות או עבירה אחת בעלת ריבוי נפגעים צריכה להיבחן בשני רבדים: ברובד הראשון, יש לבחון אם בכתב האישום הואשם הנאשם בריבוי עבירות. אם לא הואשם בריבוי עבירות אין בידי בית הדין להרשיעו בכך. ברובד השני, וככל שבכתב האישום נטען לריבוי עבירות, בידי בית הדין לבחון אם יש מקום לסווג את האירוע כריבוי עבירות או שמא מדובר בהחמרה מלאכותית של האירוע."
11. בכל הנוגע למצב של ריבוי מעשים, קבע בית הדין הארצי בפרשת באר הנדסה כך: "ככל שהמדובר באירוע אחד המורכב ממעשה אחד כי אז בהתאם לסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי העונש הקבוע בצד העבירה החמורה ביותר מהווה את תקרת העונש המקסימלית בגין ריבוי העבירות. בגדר תקרה זו ייקבע מתחם עונש הולם, ובהמשך - ובהנחה ואין עילה לסטות ממתחם העונש ההולם - יגזור בית הדין עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע. זאת, בהתאם לעקרונות שנקבעו בתיקון 113 ביחס לקביעתם מתחם העונש ההולם וגזירת הדין ביחס אליו, אשר על תמציתם עמדנו לעיל. ככל שהמדובר באירוע אחד המורכב ממספר מעשים נפרדים כי תקרת העונש המקסימלית אינה מוגבלת לתקרת העונש הקבועה בצד העבירה החמורה ביותר באירוע כולו, אלא היא מהווה סכומן של תקרות העונש המקסימליות בגין כל מעשה נפרד. ודוק, עסקינן בתקרה מכסימלית לאירוע אחד המורכב ממספר מעשים, כשבתוך תקרה זו ייקבע בהמשך מתחם

עונש הולם. נבהיר כי גבולות מתחם העונש ההולם ייקבעו בהתאם לעקרונות שנקבעו בתיקון 113, ואין חפיפה בין תקרת העונש המכסימלית שנקבעה לאירוע לבין הגבול העליון של מתחם הענישה הראוי. בהמשך, על בית הדין לגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע בהתאם לעקרונות שנקבעו בתיקון 113 ביחס אשר על תמציתם עמדנו לעיל" (ראו גם ע"פ (ארצי) 12606-04-19 ל.מ. שירותי כח אדם (צפון) בע"מ - מדינת ישראל (16.2.20), ע"פ (ארצי) 57160-01-14 מדינת ישראל נ' חדוות הורים בע"מ (8.2.14)).

12. לפי סעיפים 25א(א) ו-25ב(ג) לחוק הגנת השכר, עבירה של ניכוי שכר ואי העברה ליעדו מתייחסת לכל אחד מהחודשים בהם נוכו כספים משכרו של העובד ולא הועברו ליעדם כמעשה נפרד. כך נקבע בע"פ (ארצי) 25307-12-15 שחם - מדינת ישראל (04.09.2017) (להלן: פסק דין שחם): "סעיף 25ב(ג) לחוק הגנת השכר קובע, כי "מעסיק שניכה סכומים משכרו של עובד ולא העבירם למי שלו יועדו הסכומים... דינו - מאסר שנתיים או קנס פי חמישה מהקנס הקבוע בסעיף 61א(4) לחוק העונשין". הקנס המרבי בעבור עבירה אחת של ניכוי מהשכר תוך אי העברת הסכומים ליעדם". לפי עובדות כתב האישום הנאשמים ביצעו את העבירה האמורה במשך שנה אחת כלפי 39 עובדים, לכן יש לראות במעשי הנאשמים אירוע אחד המורכב מ 431 מעשים (ראו לעניין זה את עניין אחזקות בע"מ, שם הכפילו את מספר העובדים במספר העבירות שבוצעו כלפיהם, לצורך קביעת מספר המעשים).

מתחם העונש ההולם

13. הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה: הערך החברתי שנפגע הוא שמירה על זכויותיהם של עובדים, ניכוי משכרם שלא כדין ופגיעה ברצף הביטוח הפנסיוני של העובד עם קרות אירוע ביטוחי, כפי שנקבע בע"פ (ארצי) 35231-02-19 יד שירותי ייעוץ וליווי חברות בע"מ - סטפנסקי (17.03.2020) "העובדה שחסרון של ההפקדות הפנסיוניות יורגש באופן מוחשי עם קרות ארוע הביטוח הפנסיוני תורמת לכך שעובדים רבים הרואים בתלוש השכר שבוצע ניכוי לקופת גמל אינם עוקבים בדקדקנות אחר כך שההפקדות הגיעו ליעדן, ומכאן החומרה היתרה...".

14. עוצמת הפגיעה בערך המוגן: מבלי להפחית מחומרת העבירות שביצעו הנאשמים, ומספר העבירות שביצעו, בסופו של יום לא נגרם נזק לעובדים שכן הנאשמים הקפידו להעביר את הסכומים שנוכו בפרק זמן של חמישה חודשים, כך שבפועל הערך המוגן שעליו ביקש המחוקק להגן לא נפגע כלל.

15. נסיבות שקשורות בביצוע העבירה: כפי שנקבע בהכרעת הדין, בהתאם להודאתו של הנאשם ומעדותם של נציגי חברות הביטוח עולה בבירור כי הנאשמים ביצעו את העבירות באופן עצמאי, במודעות מלאה למעשיהם ומשיקולים כלכליים אשר מטיבים עמם. עם זאת, אין להתעלם מכך שלא נגרם נזק לעובדים בשל דפוס הפעולה, דהיינו העברת הכספים בפרק זמן של עד חמישה חודשים, פרק זמן שלא יכול היה לגרום לעובדים לנזק. כך על פי עדותם של עובדי חברות הביטוח בפני בשלב שמיעת הראיות, הפקדה של כספים שנוכו עד פרק זמן של חמישה חודשים מקנה לעובד מועד שיוך ריאלי כך שזכויותיו אינן נפגעות.

16. מדיניות הענישה הנהוגה: סעיף 25א(א) לחוק הגנת השכר קובע כי "סכום שנוכה בהתאם לסעיף 25, יעבירו המעסיק למי שלו מיועד הסכום בתוך 30 ימים מהיום שבו רואים כמולן את השכר שממנו נוכה, זולת אם נקבעה בחיקוק דרך אחרת". סעיף 25ב(ג) לחוק קובע כי "מעסיק שניכה סכומים משכרו של

עובד ולא העבירם למי שלו יועדו הסכומים, בניגוד להוראות סעיף 25א, דינו - מאסר שנתיים או קנס פי חמישה מהקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין", וסעיף 61(א)(4) לחוק קובע כך: "אם קבוע לעבירה עונש מאסר למעלה משלוש שנים - קנס עד 226,000 שקלים חדשים". כלומר, העונש המרבי הקבוע לצד עבירה זו הוא 1,130,000 ₪. ביחס לנושא משרה הקנס עומד על מחצית מהעונש המרבי הקבוע לצד העבירה.

17. עיון בפסיקה מלמד שיש לערוך אבחנה בין מתחם ענישה ביחס לעברה בודדת של ניכוי כספים ואי העברתם ליעדם, לבין ריבוי מקרים כמו שבמקרה שלפנינו.

18. מתחם הענישה שנקבע בפסיקה בגין מספר עבירות בודדות של ניכוי כספים ואי העברתם ליעדם היא בין 25,000 ₪ ל- 75,000 ₪ (ראו (ב"ש) 2234-06-10 מדינת ישראל - מטיילי אירוס ירוחם א.א. (1992) בע"מ (נבו 17.09.2013); בש"מ (ב"ש) 6033-09-10 מדינת ישראל - ס.מ. אבושולדום בע"מ (12.08.2014) העבירה בוצעה כלפי עובדת אחת במשך חמישה חודשים ונקבע מתחם ענישה בין 25,000 ₪ ל- 75,000 ₪; ת"פ (אזורי ב"ש) 31434-05-11 מדינת ישראל - מפעלי נייר ירושלים ונאמן (2000) בע"מ (21.08.2013) העבירה בוצעה נגד עובדת אחת בשתי הזדמנויות שונות כאשר לא נגרם נזק לעובדת, שכן הנאשמת תיקנה את העוול שגרמה; ת"פ (אזורי נצ') 19527-03-20 מדינת ישראל - סלמאן חמודה (07.05.2023) העבירה בוצעה כלפי עובד אחד במשך 3 חודשים ונקבע מתחם בין 25,000 ₪ לבין 150,000 ₪; בת"פ (ב"ש) 23145-11-11 מדינת ישראל משרד הכלכלה - ח.א.ש מערכות ושרותים בע"מ (02.09.2014) העבירה בוצעה כלפי עובד אחד במשך שלושה חודשים, ונקבע מתחם ענישה בין 30,000 ₪ ל- 150,000 ₪.

19. עם זאת, בית הדין הארצי קבע בפרשת שחם כי כאשר מדובר בריבוי עבירות ויש לקבוע את מתחם הענישה ביחס לקבוצת עובדים, כמו במקרה שלפנינו, "אין לבצע בהכרח הכפלה אריתמטית של העונש המרבי בגין עבירה יחידה במספר העבירות, ובמקרה זה הכפלה אריתמטית מביאה לסכום קנס שאינו סביר". באותו עניין הנאשמת ניכתה שכר משכרם של עשרה עובדים ולא העבירה אותו ליעדם: "לגבי שמונה עובדים המדובר באי העברת ניכויים עבור שלושה חודשי עבודה, עבור עובד אחד של ארבעה חודשי עבודה, ועבור עובד נוסף של 13 חודשי עבודה". [1] כתב האיטום בפרשת שחם עסק ב- 49 יחידות עבירה ונקבע מתחם שנע בין 30%-50% מהקנס המרבי הקבוע לצד העבירה במכפלת יחידות העבירה, אך יצוין כי באותו עניין ובשונה מענייננו הכספים כלל לא הועברו ליעדם; בית הדין הארצי התערב בהחלטת בית הדין האזורי משום שלהבנתו בנסיבות שעניינן "מספרם הרב יחסית של העובדים אשר ביחס אליהם בוצעה העבירה, מספר החודשים בהם נלקח מהם חלק משכרם שלא כדין, אי העברת הכספים ליעדם עד היום (ולפחות לא נטען אחרת) והעובדה כי התנהלות חמורה זו חזרה על עצמה במספר אתרים שונים כך שעל פני הדברים אין מדובר ב"כשל ניהולי" כנטען אלא בהתנהלות מכוונת - אנו סבורים כי יש להעמיד את הרף התחתון של מתחם הענישה בגין האירוע על הקנס המרבי בגין עבירה יחידה (505,000 ₪), ואת הרף העליון - על 30% מקנס המרבי היינו 7,423,500 ₪", כלומר בין 505,000 ₪ לבין 7,423,500 ₪ בגין אי העברת הכספים ליעדם.

20. בת"פ (נצ') 2745-02-15 מדינת ישראל - רדיו א-שמש בע"מ (16.04.2017) בוצעה העבירה כלפי עובד אחד במשך 4 חודשים וכלפי עובד שני במשך 17 חודשים. גם באותו עניין ובשונה מענייננו הכספים לא הועברו ליעדם במשך תקופה ממושכת של 17 חודשים, ונקבע מתחם בין 113,000 ₪ לבין 565,000 ₪.

21. בת"פ (ב"ש) 24581-02-15 **מדינת ישראל - בטחון אזרחי ש.ק בע"מ** (26.11.2019) בוצעה העבירה כלפי 31 עובדים במשך חודשים ארוכים, ותוקנה כאשר הנאשמת הפקידה 900,000 ₪ לכיסוי רטרואקטיבי של חובותיה לקרן הפנסיה, ולא נגרם לעובדים נזק. בשונה מענייננו שם הוכח כי מצבה הכלכלי של החברה לא היה טוב. בית הדין קבע מתחם של 20%-50% מהקנס המרבי במכפלת מספר העובדים, כלומר בין 7,006,000 ₪ לסך של 17,515,000 ₪. על אף מתחם זה החליט בית הדין בשים לב למצבה הכלכלי של החברה ולעובדה שהפקידה בקופות 900,000 ₪, בית הדין גזר על הנאשמת 45,000 ₪ בגין כל עובד אשר נוכח כספים משכרו ולא הועברו ליעדם, סך הכל גזר בדית הדין על הנאשמת קנס בסך 1,395,000 ₪.
22. בת"פ (חי') 56203-05-14 **מדינת ישראל - מרכז הורים נהריה בע"מ** (26.11.2014) הנאשמים ניכו משכרם של העובדים כסף לטובת קופות הפנסיה ולא העבירו אותם ליעדם כלל או באיחור רב של למעלה מחצי שנה, כלפי 13 עובדים בחודשים שונים, וסך הכל יוחסו לנאשמים 73 יחידות עבירה בית הדין העמיד את מתחם הענישה בין 100,000 ₪ ל- 500,000 ₪.
23. בת"פ (ת"א) 53649-12-18 **מדינת ישראל - מגדלים-בלס ניהול נכסים בע"מ** (02.10.2022) בוצעה העברה כלפי 7 עובדים, במספר הזדמנויות ובמשך זמן רב, כך שיוחסו לנאשמים 38 יחידות עבירה. כמו-כן בית הדין לקח בחשבון כי העברת הכספים הוסדרה טרם הגשת כתב האישום, וקבע עבור הנאשמת מתחם שנע בין 90,000 ₪ ל- 300,000 ₪, ולנאשם כנושא משרה מחצית מערכים אלו.
24. בת"פ (ת"א) 35528-12-16 **מדינת ישראל - "פרח ירוק"- לניהול כ"א הדרכות ושירותים בע"מ** (15.12.2018) בוצעה העבירה כלפי 17 עובדים במשך 4 חודשים, והכספים שנוכו לא הועברו כלל ליעדם ונקבע מתחם שנע בין 30% ל- 50% משיעור הקנס במרבי. באותו עניין, בשל מצבה הכלכלי של החברה העמיד בית הדין את עונשה של הנאשמת על סך של 339,000 ₪.
25. בת"פ (ת"א) 61551-05-16 **מדינת ישראל - לנדאו יציקות בע"מ** (30.01.2018) בוצעה העבירה כלפי 6 עובדים לאורך תקופה ארוכה של 4 שנים, כך שמדובר היה ב-204 יחידות עבירה. באותו עניין התחשב בית הדין בכך שמדובר היה במפעל קטן בעל מצוקה כלכלית, העבירה בוצעה בתום לב והנאשמים פעלו לתיקון המצב, ונקבע מתחם לכל העברות בין 10% ל- 50% מהקנס המרבי, כלומר מתחם שנע בין 113,000 ₪ לבין 565,000 ₪, ולנאשמים נושאי המשרה מחצית מכך.
26. בת"פ (ב"ש) 63004-12-22 **מדינת ישראל - משפחתוני חיים משה מרגלית** (06.06.2023) בוצעה העבירה כלפי 35 עובדים, כאשר בדומה לענייננו הכספים הועברו באיחור, אולם באיחור רב יותר שנע בין מספר חודשים לשנה, כך שפוטנציאל הסיכון לנזק שיגרם לעובדים היה גבוה יותר. לנאשמים יוחסו 311 יחידות עבירה. בית הדין האזורי בבואו לקבוע את מתחם הענישה קבע מתחם ענישה שנע בין "100,000 ₪ לבין 542,240 ₪. הרף העליון שקבעתי הוא 40% מהקנס המקסימלי והרף התחתון הוא הקנס המנהלי במכפלה של 20 בהתחשב במספר המעשים הרב ומספר העובדים", ולנאשם כנושא משרה, מחצית מהקנס. על מתחם זה לא הוגש ערעור.
27. בענייננו מדובר כאמור בניכוי כספים של 39 עובדים שהועברו ליעדם באיחור של עד חמישה חודשים כנגד תשלום ריבית פיגורים. שיטת ניכוי הכספים והעברתם לקופות הפנסיה נעשתה באופן שיטתי מתוך

הנחה שאיחור של חמישה חודשים לא יגרום נזק לעובדים אך יקנה לנאשמת יתרון כלכלי. כפי שנקבע בהכרעת הדין, בפועל לא נגרם נזק לעובדים וגם אם קיימת הייתה אפשרות תיאורטית שיגרם נזק, בפועל היא לא התממשה. עם זאת לא נעלמה מעיני כמות העובדים כלפיהם בוצעה העבירה, השיטתיות בה עבדה הנאשמת, טובתה הכלכלית והעובדה כי הנאשמת לא הצביעה באופן משכנע על קושי כלכלי.

28. באיזון כל השיקולים האמורים ולאור הערכים המוגנים שנפגעו, עוצמת הפגיעה בהם, הנסיבות של תיק זה כפי שפורטו בהרחבה אשר קשורות בביצוע העבירה, רמת הענישה הנהוגה בבתי הדין האזוריים שניתנה לאחר פסק דין **שחם** במקרים דומים, והאופן שבו יושם המתחם שנקבע בפסק דין **שחם**, יש להעמיד את מתחם העונש ההולם עבור הנאשמת על 10%-50% מהקנס המרבי, כלומר, בין 113,000 ₪ לבין 565,000 ₪, ולנאשם כנושא המשרה מחצית מכך.

קביעת עונשם של הנאשמים בתוך המתחם

29. קביעת עונשם של הנאשמים תעשה בהתאם לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה. סעיפים 40 ו-44 לחוק העונשין נותנים לבית הדין שיקול דעת לחרוג מהמתחם לקולה- משיקולי שיקום, או לחומרה- משיקולי הגנה על הציבור. במקרה שלפנינו לא שוכנעתי שיש לחרוג ממתחמי העונש לקולה או לחומרה שכן לא עומדים בפנינו שיקולי שיקום של הנאשמים או לחילופין הגנה על שלום הציבור ולכן עונשם ייגזר בתוך המתחם.

30. **נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:** בקביעת עונשם של הנאשמים בתוך המתחם התחשבתי בעובדה שהנאשם נעדר עבר פלילי, הביע חרטה והתחייב בפניו להימנע מביצוע עבירות דומות בעתיד. כמו-כן לקחתי בחשבון את העובדה שעצם ההרשעה כשלעצמה מהווה נזק לנאשמת בשל היותה חברה שעובדת עם גופים ציבוריים. יחד עם זאת, אין להתעלם מהתועלת הכלכלית שנוצרה לנאשמים במעשיהם ובהתאם לכך החלטתי למקם את עונשם בין הרף התחתון לרף הבינוני של המתחם.

גזירת עונשם של הנאשמים

31. יש להעמיד את עונשה של הנאשמת על סך של 160,000 ₪ ואת עונשו של הנאשם על מחצית מסכום זה, סך של 80,000 ₪.

32. הקנס ישולם ב-16 תשלומים חודשיים, עוקבים ושווים החל מיום 1.12.23.

33. הנאשם יחתום תוך 30 ימים ממתן גזר הדין על התחייבות להימנע מביצוע עבירה לפי סעיף 25(א)(א) לחוק הגנת השכר, תשי"ח-1958, למשך 3 שנים מיום החתימה. ההתחייבות תהיה בגובה הקנס המרבי הקבוע לצד העבירה, 1,130,000 ₪.

ניתן היום, י"ז חשוון תשפ"ד, 01 נובמבר 2023.

[1] ת"פ (ת"א) 24090-06-12 מדינת ישראל - מרדכי שחם (16.10.2015).